

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztálvozás

308

Szerző:

Cím: *Pesti séta*Forrás: *Magyar Hírlap**Bp.*

(Hely)

1918. IX. 29.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hely

Idő

"1918"

Személy

Helyszám

Pesti séta.

Álmatlan álmaink vannak. Éjszaka még zug a telefon. Bécsből bemondják a szenzációkat. A tőzsdebéliek már korábban kaptak híreket. A közönség érdeklődik. A többi telefon is szól: Igaz? Mi igaz? Hogy igaz? Az urak irnak? Nem irunk, bicikli-zünk. Halló, a cenzura? Igen. Micsoda Karnevál! Hé kocsi, álljon meg. Rendőr! Fáradtak is vagyunk, éhesek is, érdekes, elfelejtettünk vacsorázni. Ne tessék nevetni, ebben a nagy drágaságban tiszta haszon, ha valaki elfelejt vacsorázni. Tulajdonképpen nem is lett volna szükség kocsira. Három pernyi ut az egész és négy koronát kell érte fizetni. Jól megy a lónak. Én nem keresek három perc alatt négy koronát. No, hát nyitja már a kaput vagy nem nyitja? Végre. Világítás már rég nincsen. A szénhiány első ijedelmé óta nincs. Megszoktuk és már nem lesz többet sohasem, mert Budapest az a város, ahol ha valami rossz meghonosodik, soha az jóvá vissza nem változik. Aludjunk. Kellemetlen nap olt a folytonos izgalommal, megérdemeljük a pihenést. Oh! Olvasni kellene valamit, regényt, nemde, jó, de buták, milyen egyformák ezek a regények. El kellene énekelni a gyertyát, mielőtt elaludnánk, egy egész hónapra összesen egy gyertyát kap az ember. Mint egy fegyenc. Dehogy is. A fegyencnek villanyvilágítás van a cellájában. Mit mondtunk, hogy el kellene énekelni a gyertyát? Igen, az anyyi, hogy elfujni. A nótát elfujod, a gyertyát elénekeled. Jól van, jól van, jól van. Reggel fél nyolc órakor kell felkelni. De ki tud aludni

fél nyolcig. Reggel fél nyolcig egész örökévalóság.

Persze, így nem lehet aludni. Rögtön mondtam, hogy nem fogok tudni aludni. Mi az, hogy az egész város fel van diszitve, éljenző, daloló csoportok tolongnak az utcákon, egy-egy ház előtt megállanak, az erkélyről beszédeket mondanak. Ki az, aki ott szónokol? Nézd csak, Rátkai Márton, dehogy is Rátkai, ilyen hosszú sohasem volt Rátkai, nem ő az, Pichler Győző, teremtucesse Pichler, a lengő vörös hajával lelógó husos ajkával. Mit mond? Nem lehet érteni. Miért is beszél tulajdonképpen. Az asszonyok bámulva néznek rá és tapsolnak. Yvette Gilbert, a nagy Yvette odamegy hozzá és megcsókolja. Örültség! Ez nem lehet Pichler, hisz Pichler már legalább tíz éve meghalt. Yvette sem lehet, Yvette-t nem láthatjuk, nem hallhatjuk mi többé, két óriási front választja el tőlünk. Milyen örültségeket hoz ki az ember fantáziája, ha aludni nem tud. Avagy lehetséges, hogy alszom és csak álmodom azt, hogy ébren vagyok. Lehetséges.

Bizonyosan alszom és álmodok. Hisz hallom a vidám muzsikát, mely az utcákat betölti. Látom a táncoló asszonyokat. Leülök egy kicsit a kávéház elé. Minő elegancia. Habbal, vagy föllel tetszik, kérdezi egy kifogástalan, frakkos gentelman. Van föl? Hogyne, kérem alássan. A tejet a Ná-

dasdy uradalomból kapjuk. Hoz kávé, vastag föllel, hoz vaj, mézet, szőlőt, sonkát. Ezeket nem kértem, szólok. Hozzá jár, feleli ő, van aki szereti. Amióta negyven fillérről ötven fillérré emeltük a tejes kávé árát, hozzáadjuk ezt a csekélységet. Egy

ezüst kosárban tizen süteményeket tesz elém, kiflik különböző formákban, apró vajjas zsemlyék, hosszú lapos vajjas tészták. A kosár színültig tele van. Két kis tábla látható rajta. Egyikre ez van írva: Nincs megolvasva. A másikra ez: Kenyér díjtalan.

Oh, ezt okvetlen álmodom. Csak tegnap történt velem, hogy egy darab savanyu kenyert se kaptam az ecetes hadikávéhoz, mert nem takarékoskodtam a kenyérjeggyel és szeptember 21-ikére már egyetlen kenyérjegyem sem volt. Aztán lármáztam, aztán jött egy rendőr, be akart vinni, mert állítólag huncutnak neveztem a felsőbbséget, mely a kenyérjegyet kitalálta. Szerencsére akadtak hamis tanúk, akik még nem lettek milliárdosok és bizonyították, hogy én csak azt mondtam „Az a huncut kéményseprő!” Akkor jött a kéményseprő és ő írta fel a nevemet, lakásomat, fenyegetően kiáltva: „Ennél az urnál a háboru végéig nem lesz kémény seprő!” Tehát, ugye, álom. Sőt a kenyérjegyeset is álom. A kávéház is. És mégis ébren fekszem az ágyban, befogózkodom a rézrudba és a hideg verejték önt el, nem tudom bizonyosan, megirtam-e azt a tudósítást, mely a butor-árak maximálásáról szól; most mi lesz, megint szemrehányást kapok, rémes, az ember mindenféle számárságokon tör a fejét és elhanyagolja a legszimplább dolgokat.

Miért is gondolkozik az ember annyit olyan kérdésekről, amelyek nem tartoznak rá. Mi közöm nekem ahhoz, hogy az ugynevezett helyzet miképpen alakul. Majd eligazítják az államférfiak, akik ezért kapnak fizetést. Mit fantáziálok ünnepélyről, isteni